

Nucli de Sant Joan Samora

Sant Llorenç d'Hortons

Ubicació

Comarca: Alt Penedès
Lloc/Adreça: Sant Joan Samora
Alçada: 173

Coordenades:

Latitud: 41.4734
Longitud: 1.85829
UTM Est (X): 404670
UTM Nord (Y): 4591940

Classificació

Número de fitxa: 08222 - 212
Àmbit: Patrimoni immoble
Tipologia: Conjunt arquitectònic
Estil / època: Modern Contemporani
Segle: XVIII-XX
Estat de conservació: Bo
Protecció: Inexistent
Accés: Fàcil
Ús actual: Residencial
Titularitat: Pública
Titular: varis propietaris

Fitxes associades:

[Cal Jepet](#)

[Cal Quico](#)

[Sant Joan Samora](#)

[Festa Major de Sant Joan Samora](#)

[Festa del Roser](#)

[Parra de Cal Quico](#)

[Cisterna de Cal Quico](#)

[Goigs del Roser](#)

[Gegants de Sant Joan Samora](#)

Autoria de la fitxa
Data de registre de la fitxa:

Jordi Montlló Bolart
dc., 24/04/2013 - 02:00

Descripció

Aquest poble neix d'un primer carrer de només 8 cases entre mitgeres que es delimita entre els anys 1818 i 1889 i que s'anomena el Caseriu de Can Carafí o les Casetes de Can Carafí. Es forma a redós, però al marge, de l'església romànica de Sant Joan Samora, en un moment tardà de finals del XVIII o principis del XIX, a partir de treballadors i parcers de les masies de la parròquia (Cal Raimundet,, Ca l'Almirall, Can Carafí, la Casanova, la Casa Gran o Can Bosch). Les cases es construeixen a llevant del camí que travessa de nord a sud, de Cal Raimundet o Gelida per enllaçar amb el Camí Ral.

Història

El territori de la parròquia estava format per la Beguda Alta, la Beguda Baixa, Ca l'Almirall, Can Bosc, Can Carafí, Can Raimundet, la Casa Gran i Can Casanoves. Juntament amb la parròquia de Sant Llorenç d'Hortons, pertanyien a la baronia de Gelida fins el segle XIX. L'any 1304 era sufragània de la parròquia de Gelida, però a partir de 1453 ja figura integrada a la parròquia de Sant Llorenç d'Hortons. El primer document on surt referenciada aquesta església data de l'any 1080, en una donació que fa el clergue anomenat Ramon Seniofred, a l'abat Andreu del monestir de Sant Cugat. A canvi, aquest, concedeix a Seniofred l'administració de l'església de Sant Joan Samora amb totes les seves terres. L'any 1163 la capella és anomenada com a Sant Joan Moragrega en una donació de Bernat de Puigalt a la Canonja de la Catedral de Barcelona, de tres masos que són "apud sanctum Johanem de Mora Greca" (llibre Antiquitatum núm. IV, foli 81-81, núm. 217). L'any 1182 es renova aquesta donació afegint la càrrega de celebrar un ofici solemne al cor de la Seu el dia de la consagració de l'altar de Sant Andreu.

La documentació posterior sobre Sant Joan és escassa fins el segle XIV on un document de la Pia Almoina datat el 17 de novembre de 1316, cita un Bernat de Fonollar que pren possessió de la quadra de Sant Joan Samora, del terme del castell de Gelida, que els comtes de Pallars i senyors de Cervelló, Hug de Mataplana i Sibil·la, li han atorgat mentre no li facin lliurament total de 15.000 sous de Barcelona, pel dot de Blanca, filla de Ferrer d'Abella, amb qui ell es casa. Per aquesta ocasió reten homenatge i fan jurament de fidelitat a Bernat de Fonollar els habitants de dita quadra de Sant Joan.

Bibliografia

AA.VV (1986). Sant Llorenç d'Hortons; dins l'Inventari del patrimoni arquitectònic de Catalunya; l'Alt Penedès. Departament de Cultura de la Generalitat de Catalunya.

CARAFÍ i MORERA, Enric (2010). Sant Joan Samora: mil anys d'història. Recull de textos referents a la capella i al poble. Edició de l'ermita de Sant Joan Samora.

CRUAÑES OLIVER, E. i VIRELLA TORRAS, X. (1984). Piques baptismals d'immersió del Penedès i el seu entorn. Museu de Vilafranca, Vilafranca del Penedès, pàgs. 49 i 50.

CRUAÑES i RÀFOLS, Joan i CLAVER i SALVAT, Libert (1992). San Joan Samora; dins Catalunya Romànica, vol. XIX, El Penedès i l'Anoia. Antoni Pladevall (dir). edita Enciclopèdia Catalana. Barcelona, pàgs. 170 i 171.

LLORACH i SANTÍS, Salvador (1984). El Penedès durant el període romànic. Sant Sadurní d'Anoia, pàgs.

43 i 44.

RIUS i SERRA, Josep (1945-47). Cartulario de Sant Cugat del Vallès, vol. II, document 702, CSIC. Barcelona, pàgs 364 i 365.

ROSSELLÓ i RAVENTÓS, Joan (1986). Inventari del patrimoni arquitectònic de Catalunya, vol II l'Alt Penedès. Direcció General del Patrimoni Artístic de la Generalitat de Catalunya. Barcelona, pàgs. 124 a 133.

ROVIRA TUBELLA, Ramon (1992). San Joan Samora; dins Catalunya Romànica, vol. XIX, El Penedès i l'Anoia. Antoni Pladevall (dir). edita Enciclopèdia Catalana. Barcelona, pàgs. 170 i 171.

ROVIRA TUBELLA, Ramon (1999). Unes primeres notes sobre les masies de la parròquia de Sant Joan Samora. Programa de Festa Major de Gelida o <http://www.gelida.org/SLHortons/sjsamora.htm>

Enllaços d'interès:

<http://www.ajhortons.cat/descobreix-sant-llorenc/la-nostra-historia>

